

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił U. P. prawa wypłaty rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ, powołując się na przepis art.21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych oraz przepisy art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948, jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 r. posiada okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat. Organ rentowy podkreślił, że na wymagane 15 lat wnioskodawczyni udowodniła 13 lat, 3 miesiące i 27 dni w następujących okresach: od 29 września 1970 r. do 31 marca 1972 r. w Elektrociepłowni w Ł., od 14 listopada 1988 r. do 8 marca 1992 r., od 14 marca 1992 r. do 4 października 1992 r., od 31 października 1992 r. do 31 marca 1993 r., od 11 kwietnia 1993 r. do 12 kwietnia 1993 r., od 20 kwietnia 1993 r. do 20 grudnia 1993 r., od 4 stycznia 1994 r. do 30 czerwca 1994 r., od 31 lipca 1994 r. do 6 października 1994 r., od 15 października 1994 r. do 29 grudnia 1994 r., od 1 marca 1995 r. do 7 stycznia 1996 r., od 18 stycznia 1996 r. do 10 marca 1996 r., od 19 marca 1996 r. do 27 października 1996 r., od 5 listopada 1996 r. do 29 listopada 1996 r., od 26 grudnia 1996 r. do 28 stycznia 1997 r., od 6 lutego 1997 r. do 24 czerwca 1997 r., od 24 lipca 1997 r. do 14 grudnia 1997 r., od 8 stycznia 1998 r. do 30 czerwca 1998 r., od 9 lipca 1998 r. do 21 września 1998 r., od 14 października 1998 r. do 14 grudnia 1998 r., od 5 stycznia 1999 r. do 5 grudnia 1999 r., od 4 stycznia 2000 r. do 12 czerwca 2000 r., od 27 czerwca 2000 r. do 19 marca 2001 r., od 1 kwietnia 2001 r. do 3 lipca 2001 r., od 1 sierpnia 2001 r. do 25 września 2001 r., od 25 października 2001 r. do 4 listopada 2001 r. w (...) S.A. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zgodnie z art. 32 a ustawy emerytalnej przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Za pracę w warunkach szczególnych nie uznano okresu zatrudnienia wnioskodawczyni od 1 kwietnia 1972 r. do 4 września 1973 r., ponieważ stanowisko elektromontera nie jest enumeratywnie wymienione w zarządzeniu nr 33 Ministra Łączności z 16 maja 1983 r., a wymienione jest natomiast stanowisko elektromontera instalacji elektrycznych. Ponadto, ze świadectwa pracy z dnia 24 listopada 1998 r. wynika, że zajmowała stanowisko elektromontera warsztatowego oraz okresu od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r., ponieważ stanowisko maszynista stacji pomp nie jest enumeratywnie wymienione w zarządzeniu nr 33 Ministra Łączności z dnia 16 maja 1983 r., a w powołanych przepisach wymienione jest stanowisko maszynisty urządzeń ciepłowniczych. Organ rentowy podkreślił, że wobec nie udowodnienia 15 lat pracy w warunkach szczególnych nie było podstaw do wypłaty wnioskodawczyni rekompensaty. (decyzja k.81-82 plik III akt ZUS)

U. P. uznała powyższą decyzję organu rentowego za krzywdzącą i w dniu 22 września 2015 r. złożyła odwołanie wnosząc o przyznanie prawa do wypłaty rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawczyni wskazała, że okresy pracy w Elektrociepłowni w Ł. na stanowisku maszynisty stacji pomp od 29 września 1970 r. do 31 marca 1972 r. (tj. 1 rok i 6 miesięcy) oraz od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. (tj. 3 lata i 4 miesiące) były okresami pracy w warunkach szczególnych. Tym samym przy doliczeniu okresu od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. do stażu pracy w warunkach szczególnych uznanego przez organ rentowy, łączny staż pracy wnioskodawczyni w warunkach szczególnych wyniósł 16 lat, 7 miesięcy i 27 dni. (odwołanie k. 2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że wnioskodawczyni, urodzona (...), od dnia 2 stycznia 2006 r. pobierała emeryturę przyznaną na podstawie przepisów art.29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., a od dnia 16 grudnia 2010 r. pobierała emeryturę z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego przyznaną na podstawie art.24 ww. ustawy. Organ rentowy wskazał, że na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych na wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych wnioskodawczyni udowodniła 13 lat, 3 miesiące i 27 dni, a okres ten nie uwzględnia okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po 14 listopada 1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w

razie choroby i macierzyństwa. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że za pracę w warunkach szczególnych nie uznano wnioskodawczynie okresów zatrudnienia w Elektrociepłowni w Ł.: od 1 kwietnia 1972 r. do 4 września 1973 r. (ponieważ stanowisko elektromontera nie jest enumeratywnie wymienione w zarządzeniu nr 33 Ministra Łączności z 16 maja 1983 r., a wymienione jest stanowisko elektromontera instalacji elektrycznych, a nadto ze świadectwa pracy z dnia 24 listopada 1998 r. wynika, że wnioskodawczynie zajmowała stanowisko elektromontera maszynowego) od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. (ponieważ stanowisko maszynisty pomp nie jest enumeratywnie wymienione w zarządzeniu nr 33 Ministra Łączności z 16 maja 1983 r. – w przepisach wymienione jest stanowisko maszynisty urządzeń ciepłowniczych. (odpowiedź na odwołanie k. 3 – 3 odwrót)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie U. P. urodziła się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 22 grudnia 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał U. P. emeryturę od dnia 2 stycznia 2006 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. (decyzja k.34 plik II akt ZUS)

Decyzją z dnia 28 stycznia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał U. P. emeryturę od dnia 2 stycznia 2011 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. (decyzja k.34 plik II akt ZUS)

W dniu 26 czerwca 2015 r. U. P. złożyła wniosek o wypłatę rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. (wniosek k.62/63 plik III akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił U. P. prawa wypłaty rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. (decyzja k.81-82 plik III akt ZUS)

Decyzją z dnia 21 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej uzasadnienia dodając, że decyzją z dnia 22 grudnia 2005 r. przyznano wnioskodawczynie prawo do emerytury wcześniejszej na podstawie art.29 ustawy emerytalnej. (decyzja k.83-84 plik III akt ZUS)

Wnioskodawczynie udowodniła 13 lat, 3 miesiące i 27 dni w następujących okresach: od 29 września 1970 r. do 31 marca 1972 r. w Elektrociepłowni w Ł., od 14 listopada 1988 r. do 8 marca 1992 r., od 14 marca 1992 r. do 4 października 1992 r., od 31 października 1992 r. do 31 marca 1993 r., od 11 kwietnia 1993 r. do 12 kwietnia 1993 r., od 20 kwietnia 1993 r. do 20 grudnia 1993 r., od 4 stycznia 1994 r. do 30 czerwca 1994 r., od 31 lipca 1994 r. do 6 października 1994 r., od 15 października 1994 r. do 29 grudnia 1994 r., od 1 marca 1995 r. do 7 stycznia 1996 r., od 18 stycznia 1996 r. do 10 marca 1996 r., od 19 marca 1996 r. do 27 października 1996 r., od 5 listopada 1996 r. do 29 listopada 1996 r., od 26 grudnia 1996 r. do 28 stycznia 1997 r., od 6 lutego 1997 r. do 24 czerwca 1997 r., od 24 lipca 1997 r. do 14 grudnia 1997 r., od 8 stycznia 1998 r. do 30 czerwca 1998 r., od 9 lipca 1998 r. do 21 września 1998 r., od 14 października 1998 r. do 14 grudnia 1998 r., od 5 stycznia 1999 r. do 5 grudnia 1999 r., od 4 stycznia 2000 r. do 12 czerwca 2000 r., od 27 czerwca 2000 r. do 19 marca 2001 r., od 1 kwietnia 2001 r. do 3 lipca 2001 r., od 1 sierpnia 2001 r. do 25 września 2001 r., od 25 października 2001 r. do 4 listopada 2001 r. w (...) S.A. (okoliczność bezsporna)

W okresie od 29 września 1970 r. do 31 grudnia 1982 r. U. P. była zatrudniona w Zakładzie Elektrociepłowni w Ł.. (okoliczność bezsporna)

Świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 21 lutego 1997 r. wskazuje, że w okresie od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. U. P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii cieplnej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych na stanowisku maszynisty stacji pomp wymienionym w wykazie A, dziale II pozycji 1 punkcie 22 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowiska pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych.

(świadczenie pracy k.69/70 plik III akt ZUS)

W okresie 1973 – 1977 obowiązki pracownicze wnioskodawczynie wykonywane na stanowisku maszynisty polegały na przesyłaniu wody (po podgrzaniu do odpowiedniej temperatury) do kotłowni poprzez zakręcanie lub odkręcanie zaworu. (zeznania wnioskodawczynie min.00:01:40 -00:12:23 płyta CD k.24)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz zeznań wnioskodawczynie. Wskazać należy, że na okoliczność zatrudnienia w warunkach szczególnych w okresie od 5 września 1973 r. do 31 stycznia 1977 r. oprócz dokumentu w postaci świadectwa pracy z dnia 21 lutego 1997 r. oraz własnych twierdzeń, wnioskodawczynie nie przedstawiła innych dowodów, które pozwoliłyby podważyć ustalenia organu rentowego w tej kwestii. Niemniej jednak bez względu na spełnienie przesłanki dotyczącej wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawczynie nie spełniła przede wszystkim, przesłanki o której mowa w art. 21 ust.2 ustawy, gdyż od dnia 2 stycznia 2006 r. posiadała prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. Nr 965 z późn. zm), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 w/w ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl do treści art. 21 ust. 1 analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat.

Z kolei, zgodnie z art. 21 ust. 2 powoływanej ustawy, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 23 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 w/w ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

A zatem należy wskazać, że prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.(tzw. przesłanki pozytywne).

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołującej przysługuje żądane świadczenie w postaci rekompensaty, której warunki przyznania reguluje art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

W przedmiotowym stanie faktycznym wnioskodawczynie nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wskazać należy, że wnioskodawczynie nie przedstawiła dowodów, które pozwoliłyby uznać, że spełniła ona ww. warunek, a tym samym nie było możliwym podważenie ustaleń organu rentowego w tej materii. Wskazać należy, że nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do

przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) /por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662/.

Ponadto podkreślić należy, że środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz.43) - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art.473 §1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególnie i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc, moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny, na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych, jako dokument co do zasady prywatny, wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, że okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych nie wiąże organu rentowego i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Niemniej jednak, aby uzyskać prawo do rekompensaty (niezależnie od przesłanki dotyczącej legitymowania się odpowiednim stażem pracy w warunkach szczególnych) wnioskodawczyni musiałaby spełnić również negatywną przesłankę określoną w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych i tym samym nie mogłaby ona legitymować się prawem do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało bezspornie , że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2 stycznia 2006 r. i tym samym nie spełnia ona wskazanej przesłanki. Natomiast fakt , że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2 stycznia 2006 r. na podstawie art.29 ustawy , a w dniu 2 stycznia 2011 r. na podstawie art.24 tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy

Na marginesie wskazać należy ,że kwestia prawa do rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych była m.in. przedmiotem postępowania o sygnaturze K 27/09 jakie toczyło się przed Trybunałem Konstytucyjnym. W wyroku z dnia 25 listopada 2010 r. Trybunał Konstytucyjny wskazał ,że art. 21 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych w zakresie, w jakim nie przyznaje prawa do rekompensaty osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r., podejmującym pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze po 31 grudnia 1998 r., które nie legitymują się okresem pracy w szczególnych warunkach lub prac o szczególnym charakterze - w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - wynoszącym 15 lat, jest zgodny z art. 2 Konstytucji i wynikająca z niego zasada ochrony praw słusznie nabytych oraz zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, a także z art. 32 ust. 1 Konstytucji i wynikającą z niego zasadą równości.

Wskazać także należy ,że celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. W taki sposób istotę rekompensaty określa zresztą sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjając tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r. Rekompensata jest formą odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących przed 2009 r. dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Reasumując , skoro ubezpieczona decyzją z dnia 22 grudnia 2005 r. nabyła prawo do emerytury od dnia 2 stycznia 2006 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego to nie ma ona prawa do rekompensaty według przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że wnioskodawczyni szczególnie na uzyskanie prawa do emerytury z dniem 2 stycznia 2006 r. nie nabyła prawa do rekompensaty. W takim wypadku, gdy jedna z przesłanek (przesłanka negatywna) jest niespełniona, Sąd nie musi przeprowadzać szczegółowego postępowania w zakresie spełnienia innych kwestionowanych przesłanek pozytywnych (pracy w warunkach szczególnych).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni.